

Arrest

nr. 242 049 van 9 oktober 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat L. LUYTENS, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 1 juli 2017 samen met haar moeder.

Op 12 juli 2017 diende verzoeksters moeder een verzoek om internationale bescherming in. Op 11 juni 2018 besloot de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In beroep bevestigde de Raad de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 26 oktober 2018, nr. 211 660). Dit arrest is gemotiveerd als volgt:

“2.3. In de eerste plaats werd in de bestreden beslissing op een afdoende wijze rekening gehouden met de medische situatie van verzoekster, waarbij terecht wordt aangegeven dat de stukken die zij heeft neergelegd met betrekking tot haar psychologische toestand erop wijzen dat zij zou lijden aan verminderde eetlust, slapeloosheid en geheugenproblemen. Hieruit blijkt niet dat verzoekster niet bij machte zou zijn (geweest) om op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Zij licht niet concreet toe welke belangen nog tegen elkaar moeten worden afgewogen of welke aspecten niet grondig zijn onderzocht. Een algemeen betoog dat uit haar verklaringen duidelijk blijkt dat zij voldoende redenen had en heeft om Afghanistan te verlaten, werpt geen ander licht op de motieven van de bestreden beslissing. De bestreden beslissing gaat omstandig in op de redenen waarom geen geloof wordt gehecht aan verzoeksters verklaringen. Ook het citeren van het medisch attest van arts S. Ghanbary Boosary en de bijkomende stukken tot bewijs van opvolging in België van verzoeksters medische situatie (verzoekschrift, stukken 6 en 7; aanvullende nota, stukken 1 en 2) laten niet toe om vast te stellen dat verzoeksters verklaringen verkeerd werden geapprecieerd. De attesten van het Rode Kruis (verzoekschrift, stukken 2 en 3), bevestigen daarbij slechts dat het Rode Kruis de medische consulten van 29 januari 2018 en 9 april 2018 ten laste neemt.

In de tweede plaats kan verzoekster vooreerst niet worden bijgetreden dat er geen enkele ernstige aanwijzing is dat verzoekster geen weduwe is. De bestreden beslissing geeft terecht aan dat verzoekster het overlijden van haar echtgenoot niet correct in de tijd kan plaatsen. Ten overvloed merkt de Raad op dat verzoekster ook geen enkele documentatie bijbrengt ter staving van het overlijden van haar man. De stelling dat verzoekster naar Afghaanse normen al hoogbejaard is, betreft een loutere bewering. Verder blijkt uit het geheel van elementen waarmee de Raad rekening kan houden, geenszins dat verzoekster omwille van een bepaalde leeftijd op zich een nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt, aangezien het relaas van verzoekster ongeloofwaardig is bevonden. Bijgevolg werpt het betoog over (i) het feit dat verzoekster samen met haar dochter alleen in België is toegekomen, (ii) het argument dat zij in Afghanistan alleen moet leven, (iii) de bewering dat zij bij terugkeer de normen en tradities die in de Afghaanse samenleving heersen zal schenden, geen ander licht op de motieven van de bestreden beslissing.

Ten derde verwijst verzoekster naar haar minderjarige dochter, F., die samen met haar naar België is gekomen.

Hierover kan de Raad slechts opmerken dat de verklaring dat deze dochter zou worden uitgehuwelijkt niet geloofwaardig is, zoals omstandig werd toegelicht in de bestreden beslissing. Ook de algemene uitleg dat F. als schoolgaand meisje in de Afghaanse context extra kwetsbaar is, maakt wederom gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekster geen nood aan bescherming aannemelijk.

Het loutere feit dat het hoger belang van het kind uiteraard moet worden geëerbiedigd, voegt niets toe aan de beoordeling zoals die werd gemaakt in de bestreden beslissing. Verzoekster legt niet voldoende concreet uit welk doorslaggevend belang een impact heeft, die een ander licht werpt op de bestreden beslissing.

Tot slot benadrukt de Raad dat algemene achtergrondinformatie over Afghanistan die in het verzoekschrift en de bijlagen van het verzoekschrift wordt opgenomen, geen persoonlijke vrees voor vervolging aannemelijk maakt.

De motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt overgenomen door de Raad:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofd kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Wat betreft de stukken die u neerlegt met betrekking tot uw psychologische toestand, moet er immers op worden gewezen dat u zou lijden aan een verminderde eetlust, slapeloosheid en geheugenproblemen. Hieruit blijkt niet dat u niet bij machte zou zijn om op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst kan het Commissariaat-Generaal (CGVS) geen enkel geloof hechten aan de door u aangehaalde problemen met ene G. A. Zo merkt het CGVS op dat u weinig consistente verklaringen aflegt wat betreft deze beweerde problemen. Tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud verklaart u dat uw man onder druk werd gezet door deze persoon om te stoppen met werken en vervolgens ook effectief zijn werkzaamheden voor de overheid stopzette. U verklaarde verder dat uw man zou zijn vermoord vijf of zes jaar nadat hij was gestopt met werken als ambtenaar (CGVS 15.09.2017, p.8 & 9). Tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud wijzigt u uw verklaringen. U stelt dat uw man weigerde om te stoppen met zijn werk en dat hij nooit met zijn werkzaamheden voor de overheid zou gestopt zijn (CGVS 18.12.2017, p.7, 10, 11 & 12). Hiermee geconfronteerd stelt u dat uw geest tijdens het eerste gehoor niet normaal was omdat uw zoon nog maar een week zou overleden zijn (CGVS 18.12.2017, p.17). Dit is geen afdoende verklaring. U verklaarde tijdens uw eerste gehoor expliciet dat uw man stopte met zijn werkzaamheden en bracht een gedetailleerd beeld van hem die na zijn job als ambtenaar, klusjes uitvoerende voor andere dorpsgenoten (CGVS 15.09.2017, p.8 & 9). Het CGVS is van mening dat u tijdens uw tweede onderhoud uw asielrelaas van enige geloofwaardigheid tracht te voorzien. Het is namelijk weinig logisch dat uw man zou zijn vermoord omwille van zijn werkzaamheden die hij vijf of zes jaar daarvoor zou hebben beëindigd. Deze tegenstrijdigheid ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen.

Nog meer tegenstrijdigheden ondermijnen het geloof in uw asielrelaas. Tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud verklaarde u dat u tot twee keer toe een dreigbrief ontving waarin stond dat u uw dochter moest afstaan. Deze brieven zouden aan uw oom afgegeven zijn en hij gaf ze dan vervolgens aan u. U zou voor uw vertrek uit Afghanistan van deze dreigbrieven aangifte zijn gaan doen bij de politie (CGVS 15.09.2017, p.18, 19 & 20). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaart u dan weer dat de oom van G. A., de oom van uw dochter zou hebben benaderd met de boodschap dat u uw dochter moest afstaan aan G. A. (CGVS 18.12.2017, p.15). Gevraagd tijdens dit tweede onderhoud of ze ook op andere manieren deze boodschap overbrachten, antwoordt u negatief en maakt u van dreigbrieven geen melding (CGVS 18.12.2017, p.15 & 16). U stelt dat het uw man was die dreigbrieven ontving voor zijn dood maar dat u zelf nooit dreigbrieven ontving. Geconfronteerd met alweer een aanzienlijke tegenstrijdigheid, antwoordt u dat uw geest niet goed werkt (CGVS 18.12.2017, p.19). Dit antwoord kan niet serieus worden genomen. Verder stelde u tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud dat u een maand voor uw vertrek uit Afghanistan aangifte deed bij de politie waarbij u dit tijdens het tweede onderhoud reduceert naar een week (CGVS 15.09.2017, p.18 & CGVS 18.12.2017, p.16).

Opnieuw geeft u het weinig bevredigende antwoord dat uw geest niet goed werkte (CGVS 18.12.2017, p.19). Gezien u het over twee dreigbrieven heeft en u verklaart alleen de tweede voor te leggen, wordt u verder gevraagd waar de eerste zich bevindt. Waar u tijdens het eerste persoonlijke onderhoud verklaart dat uw familieleden de eerste brief thuis niet konden vinden, verklaart u tijdens uw tweede onderhoud dat deze brief werd begraven samen met uw man (CGVS 15.09.2017, p.19 & 18.12.2017, p.19 & 20). Uw voortdurend wijzigende verklaringen maken dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw beweerde problemen.

Uw vage verklaringen wat betreft de bedreigingen die uw man zou hebben ontvangen bevestigen des te meer dat hij geen problemen kende met G. A. U verklaart dat hij voor zijn dood tot twee keer toe werd gewaarschuwd door G. A. en één keer een dreigbrief ontving (CGVS 18.12.2017, p.10). Gevraagd op welke andere manier hij uw man dan zou hebben bedreigd, verklaart u dat dit buitenhuis gebeurde en dat u er aldus niets over wist. U verklaart verder dat G. A. boodschappen zond via 'zijn mannen'. Gevraagd wie dan wel zijn mannen waren, moet u het antwoord schuldig blijven (CGVS 18.12.2017, p.11). Deze gebrekkige kennis wijst des te meer op een frauduleus asielrelaas.

U schetst bovendien het profiel van deze G. A. als een machtig en gewelddadig man die betrokken was bij ontvoeringen van mensen (CGVS 18.12.2017, p.12). Dat u hem dan simpelweg de hand van uw dochter zou hebben geweigerd zonder dat dit enige consequentie had, is opvallend te noemen. Daarnaast verklaart u dat toen u het nieuws over de terugkeer van G. A. in uw geboortedorp ontving, angst kreeg maar verder niets ondernam (CGVS 18.12.2017, p.15). Men kan nochtans verwachten dat iemand in dergelijke situatie het dorp onmiddellijk verlaat. Nog andere onlogische verklaringen bevestigen dat u in werkelijkheid geen problemen had met G. A. U verklaart dat hij bij de Taliban was aangesloten en dit toen de Taliban aan de macht was (CGVS 18.12.2017, p.16). Toen de Taliban aan de macht waren, zou G. A. volgens u uw man hebben bedreigd omdat hij voor de overheid werkte. Gezien dit betekent dat uw man dus werkzaam zou geweest zijn voor het Talibanregime, is het weinig logisch dat G. A. hem onder druk

zette om hiermee te stoppen. Bovendien verklaart u dat het takenpakket van uw man erin bestond om tafels en rekken te maken (CGVS 15.09.2017, p.8). Het is niet aannemelijk dat iemand met dergelijk laag profiel zou worden geviseerd.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u verklaart te hebben gehad met ene G. A.

Verder verklaart u dat de mensen in Afghanistan zullen zeggen dat u in Europa de boerka niet gedragen zou hebben (CGVS 15.09.2017, p.23). U brengt evenwel geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat uw kledingstijl in Europa aanleiding zou kunnen geven tot problemen in Afghanistan. Bovendien kan bezwaarlijk worden gesteld dat elke vrouw in Afghanistan een boerka draagt.

Verder dient de aandacht te worden gevestigd op uw profiel als weduwe. Zoals hierboven werd vastgesteld, kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaring dat uw man zou zijn vermoord. In het geval uw man wel degelijk zou overleden zijn, dient te worden opgemerkt dat u over een voldoende groot familiaal netwerk beschikt in Afghanistan om op terug te vallen. U verklaart dat uw man twee halfzussen en een halfbroer had die in Khowja Chasht wonen en waar u verklaart een goede relatie mee te hebben (CGVS 15.09.2017, p.9). Uw zoon M. Y. zou in Kabul werk hebben en rond Kabul wonen (CGVS 15.09.2017, p. 10 & 11). Zijn schoonouders zouden in Khowja Chasht wonen (CGVS 15.09.2017, p.11). Uw dochter Far. zou met haar man en kinderen ook in dit dorp wonen (CGVS 15.09.2017, p.13 & 14). Uw broer R. is verder actief als tandarts in Kabul (CGVS 15.09.2017, p.15). Verder wonen in Khowja Chasht nog twee zussen van u samen met hun echtgenoten en zou u er nog een andere broer hebben wonen (CGVS 15.09.2017, p.16 & 18.12.2017, p.5). Voor uw vertrek uit Afghanistan zouden bovendien uw schoonbroer, dochter en een zoon bij u in hebben gewoond (CGVS 18.12.2017, p.4 & 6). U gaf tijdens het tweede persoonlijk onderhoud nog aan dat kort daarvoor verschillende familieleden kwamen te overlijden. U vermeldde de dood van een zus en van haar man, van de vrouw van een oom en van een kleinzoon van een tante (CGVS 18.12.2017, p.18). U bracht evenwel geen stukken aan die deze overlijdens staven, waardoor uw beweringen niet kunnen worden geverifieerd. Echter mag worden verondersteld dat u heel wat familieleden heeft om op terug te vallen bij terugkeer naar Afghanistan.

Bovenstaande vaststellingen leiden onvermijdelijk tot de conclusie dat u uw beweerde vrees niet geloofwaardig maakt. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend."

"De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De taskara bevestigt uw identiteit, die niet wordt betwist.

Wat betreft het attest van het werk van uw man, de klachtbrief en de dreigbrief, dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten uw relaas slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerm minst het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagmaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Het psychiatrisch en het neurologisch rapport weten bovenstaande analyse evenmin om te buigen. In het psychiatrisch attest van 26 maart 2018 stelt uw dokter dat u symptomen vertoont die kaderen binnen een PTSS (posttraumatische stressstoornis) als gevolg van traumatische ervaringen in uw land van herkomst. U zou last hebben van een verminderde eetlust, slapeloosheid en geheugenproblemen. Het CGVS merkt op dat frappante ongerijmdheden en tegenstrijdigheden omtrent essentiële elementen in uw relaas bezwaarlijk kunnen worden toegeschreven en verklaard door een posttraumatische stressstoornis. Uw dokter verklaart dat u bij haar op consultatie ging op 29 januari 2018 en op 26 februari 2018. Dat uw dokter na twee consultaties reeds zou kunnen vaststellen dat u zou lijden aan PTSS, is bovendien zeer markant te noemen. In het neurologisch rapport staat dan weer te lezen dat een arts tot de bevinding kwam dat u niet aan Alzheimer lijdt. Deze bevinding werpt allerm minst een ander licht op bovenvermelde analyse."

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoekster leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het

aantal burgers. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt zich voornamelijk concentreert in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbini vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Dehsabz. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

De Raad merkt op dat de informatie toegevoegd door de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota deze analyse genoegzaam bevestigt. Verzoeksters algemene betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Kabul als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin verzoeksters verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met haar persoonlijke omstandigheden, kan vooreerst dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekster voert verder geen andere redenen aan waarom zij niet kan terugkeren naar Kabul.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Kabul een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet."

1.2. Op 1 februari 2019 diende verzoekster in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besloot op 26 september 2019 op grond van artikel 57/6, § 3, 6°, van de Vreemdelingenwet tot de niet-ontvankelijkheid van verzoeksters beroep. In beroep vernietigde de Raad deze beslissing (RvV 9 december 2019, nr. 229 999).

Op 25 februari 2020 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoekster bij aangetekende brief van 26 februari 2020 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 01/02/2019

U werd op 13 juni 2019 van 09.23 tot 12.00 uur en op 8 juli 2019 van 09.00 tot 11.22 uur gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is. Uw advocaat, meester Linda Luytens, was telkens gedurende de volledige duur van het persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U bezit de Afghaanse nationaliteit en bent afkomstig uit het dorp Khoja Chast in het district Deh Sabz in de provincie Kabul. U bent geboren op 30 april 2002.

U hebt uw land van herkomst in Mizan 1395 (22 september 2016 – 21 oktober 2016) verlaten in het gezelschap van uw moeder [B. H. S., O.V. (...)].

Op 12 juli 2017 diende uw moeder een verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in uw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Uw moeder haalde aan dat uw vader voor het Ministerie van Mijnen werkte en hierom zeventien jaar geleden bedreigd werd door G. A., een machtig persoon die zowel banden had met Hezb-e-Islami als met de taliban. Een maand na de bedreigingen werd uw vader vermoord. Een maand nadien werd uw familie benaderd door de moordenaars van uw vader, die eisten dat u met G. A. zou huwen. Bij de val van het talibanregime verliet G. A. Afghanistan. Jaren later keerde hij terug en vroeg hij opnieuw uw hand. Uw moeder besliste daarop samen met u het land te verlaten. Voor dit verzoek werd op 11 juni 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen geloof werd gehecht aan de door uw moeder aangehaalde problemen. Op 10 juli 2018 diende uw moeder een beroep tegen deze beslissing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die op 26 oktober 2018 een arrest velde dat besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 1 februari 2019 diende u in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Ter staving hiervan vermeldt u dat u vreest te moeten huwen met G. A. U vreest ook de familie van uw schoonbroer, Ar. K. Hij is de man van uw zus M. S. die in België woont. Uw zus verliet Ar. in december 2018 en werd kort daarna zwanger van een andere man. Eén of twee weken later kreeg uw moeder een dreigtelefoon van de familie van Ar. De familie van Ar. verwijt u en uw moeder dat jullie de schuld hebben aan zijn huwelijksproblemen. Zij bedreigen jullie met de dood omwille van dit eerprobleem.

U diende ter staving van uw verzoek de volgende documenten in: een dreigbrief (origineel), een klacht ingediend bij de politie (origineel), een attest van de Afghan Red Crescent Society (kopie), een brief van het Afghaans Ministerie van Buitenlandse zaken (kopie), een zwangerschapsattest van M. (kopie, origineel gezien), een attest van gezinssamenstelling van M. (kopie), een medisch attest (kopie, origineel gezien), een attest betreffende een verzoek om een consultatie bij een psycholoog (kopie), fotos van een suikervat en een arm met blauwe plekken (kopies), de huwelijksakte van uw zus (kopie), de Belgische identiteitskaart van Ar. (kopie) en een attest van verlies van deze identiteitskaart (kopie), een attest betreffende een interventie van de politie ten huize van M. (kopie), printscreens van facebook messenger, een attest betreffende de echtscheidingsprocedure van uw zus (kopie) en het verzoekschrift van de advocate van uw zus betreffende de echtscheiding (kopie).

Uw advocaat stuurde op 26 juni 2019 en 15 juli 2019 ook nog brieven met aanvullende argumenten betreffende uw dossier en uw bijzondere procedurele noden. Op 19 juli 2019 liet u het CGVS via uw sociaal assistente uw commentaar op de notities van het persoonlijk onderhoud toekomen.

Op 26 september 2019 besloot het CGVS op grond van artikel 57/6, §3, 6° van de Vreemdelingenwet tot niet-ontvankelijkheid van uw verzoek, omdat u als minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalde die een afzonderlijk onderzoek in uw hoofde rechtvaardigen. De problemen met G. A. werden immers reeds door uw moeder aangehaald ten tijde van haar verzoek, en ongeloofwaardig bevonden. Met betrekking tot het conflict met de familie van Ar. werd besloten dat uit uw verklaringen en documenten geenszins bleek dat deze geloofwaardig zijn. Dat u vervolgd zou worden omdat u zonder mannelijke begeleider in Afghanistan verblijft en er zou geoordeeld worden dat u omwille van de echtscheiding van uw zus de sociale en religieuze normen hebt overschreden, werd ook niet voor waar aangenomen daar

de RvV in het kader van het verzoek van uw moeder besloot dat zij geen zicht bood op de familiale situatie van zichzelf en u in Afghanistan. Het CGVS haalde ook aan dat uit uw paspoort en taskara blijkt dat u bij aankomst in België meerderjarig was en dus gelogen heeft over leeftijd. Ook over uw reisweg en documenten bleek u niet de waarheid te hebben verteld.

U diende op 7 oktober 2019 beroep in tegen deze beslissing. Uw advocaat haalde in het verzoekschrift aan dat de echtgenoot van uw zus F., die nog in Afghanistan verblijft, de neef is van Ar.. Deze schoonbroer, N., heeft u en uw moeder bedreigd dat jullie niet moeten terugkeren. In het verzoekschrift wordt er ook vermeld dat u volhoudt dat uw geboortedatum 30 april 2002 is, maar dat de smokkelaar uw documenten vervalste. U zou samen met hem en een andere jongen naar Turkije zijn gevlogen, terwijl de documenten van uw moeder wel correct waren. In bijlage bij het verzoekschrift werden de volgende documenten neergelegd: de geboorteakte van D. K., het bewijs dat M. S. aanwezig was op de materniteit van het ziekenhuis bij de geboorte van D., een bericht van de rechtbank van eerste aanleg van Brussel betreffende de zitting in verband met de echtscheiding van M. en een pv van de politie te Brussel van een verhoor van M..

Op 9 december 2019 vernietigde de RvV de beslissing van het CGVS. De RvV oordeelde dat uw paspoort en taskara, hetgeen officiële documenten zijn, aantonen dat u wel degelijk geboren bent op 5 mei 1998 en niet op 30 april 2002. Hieruit blijkt dat u reeds meerderjarig was bij uw aankomst in België op 1 juli 2017 en ook ten tijde van uw verzoek om internationale bescherming op 1 februari 2019. De RvV trok hieruit de conclusie dat de niet-ontvankelijkheidsbeslissing van het CGVS gestoeld was op een verkeerde wettelijke grondslag, aangezien deze gebaseerd was op artikel 57/6, §3, 6° van de Vreemdelingenwet, waarbij een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan worden verklaard wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid. Omwille van uw door het CGVS en de RvV vastgestelde meerderjarigheid kleefde er aan de beslissing van het CGVS dan ook een substantiële onregelmatigheid, die door de RvV niet kon worden hersteld.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

U vroeg met name om een tolk van het vrouwelijke geslacht. Tijdens uw eerste onderhoud op het CGVS werd er daarom een vrouwelijk tolk Dari voorzien. Na dit onderhoud liet uw advocaat op 26 juni 2019 per brief aan het CGVS weten dat u meent dat deze tolk niet Afghaans is en dat zij daarom niet correct uw verklaringen kan tolken, noch uw leefwereld begrijpen. Hoewel u in feite niet het recht hebt om een tolk van een bepaalde nationaliteit te eisen, is er u toen voorgesteld om met een andere tolk Dari te werken bij het tweede persoonlijk onderhoud. Er is u toen wel meegedeeld dat dit enkel met een mannelijke tolk ging en u bent hiermee akkoord gegaan (notities persoonlijk onderhoud 8 juli 2019, p. 2).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend. Er kan namelijk geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over het gedwongen huwelijk met G. A. Uit uw verklaringen en documenten blijkt evenmin dat u een vrees in Afghanistan dient te koesteren omwille van de echtscheiding van uw zus M. Uw algemene geloofwaardigheid is bovendien zwaar aangetast door onder andere uw valse verklaringen over uw leeftijd. De veiligheidssituatie in de provincie Kabul noopt daarenboven niet tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Betreffende uw vrees voor G. A., merkt het CGVS op dat deze reeds werd aangehaald door uw moeder ter staving van haar verzoek van 12 juli 2017. U bevestigt dat uw problemen met G. A. dezelfde zijn als diegene waarvoor uw moeder een verzoek om internationale bescherming deed (notities persoonlijk onderhoud 13 juni 2019, p. 11). De problemen met G. A. werden echter ten tijde van het verzoek van uw moeder ongeloofwaardig bevonden door het CGVS en deze beslissing werd bevestigd door de RvV.

Aangezien er in het kader van het verzoek van uw moeder reeds ruimschoots werd aangetoond dat de problemen van u en uw familie met G. A. niet geloofwaardig zijn, kunnen deze niet de basis vormen voor een risico-analyse in het kader van de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Uw vrees in verband met de echtscheiding van uw zus kan evenmin tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus leiden. U toont immers geenszins aan dat u in Afghanistan een vrees dient te koesteren omwille van de scheiding van M. en Ar.

Vooreerst hebt u niets verteld over een probleem met de familie van Ar. tijdens uw interview op 16 mei 2019 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Nochtans waren, volgens uw verklaringen, u en uw moeder ten tijde van dit interview reeds bedreigd door de familie van Ar.. U verklaart namelijk tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS op 8 juli 2019 dat uw zus zeven maanden voordien haar man had verlaten en dat uw moeder één of twee weken daarna voor de eerste keer telefonisch werd bedreigd (notities persoonlijk onderhoud 8 juli 2019, p. 8). De eerste bedreiging dateert dus van ten laatste eind december 2018 of januari 2019. U was er dus al van op de hoogte tijdens uw interview bij de DVZ. Het is dan ook vreemd dat u er helemaal niets over vermeldt bij de DVZ. Uw verklaring hiervoor is dat u bij de DVZ niet de tijd kreeg om alles te vertellen en dat men u had gezegd dat u bij het CGVS alles in detail kon vertellen (notities persoonlijk onderhoud 8 juli 2019, p. 9). Dit blijkt nochtans niet uit de vragenlijst CGVS. Hieruit blijkt dat u uitgebreid de tijd kreeg om uw problemen te bespreken. Men stelde zelfs drie bijvragen over de door u aangehaalde problemen met G. A. (vragenlijst CGVS, p. 2). Hieruit blijkt dat u niet gedwongen werd om te stoppen met vertellen over uw problemen. Er werd u bij de DVZ ook nog expliciet gevraagd of u naast de aangehaalde problemen met G. A. nog problemen had gehad met medeburgers of problemen van algemene aard. U antwoordde hier ontkennend op (vragenlijst CGVS, p. 2). Bovendien werd u op het CGVS gevraagd hoe uw gehoor bij de DVZ was verlopen waarop u antwoordde dat het goed was en dat er maar één fout was, met name dat u een foute vertrekdatum uit Afghanistan had opgegeven (notities persoonlijk onderhoud 13 juni 2019, p. 5). U vermeldde dus geenszins dat u één van de twee problemen waarvoor u een verzoek om internationale bescherming deed, niet had kunnen vermelden. Het weze trouwens opgemerkt dat de vraag over het tijdstip van de eerste bedreiging vijf keer moest worden gesteld alvorens u er een antwoord op gaf (notities persoonlijk onderhoud 8 juli 2019, p. 8).

U vermeldde daarenboven tijdens het eerste gehoor op het CGVS, dat onverwacht werd afgebroken toen u verklaarde onwel te worden, evenmin iets over de problemen met de familie van Ar.. U zei enkel kort dat uw zus haar man had verlaten, maar zei niet dat u daardoor problemen had (notities persoonlijk onderhoud 13 juni 2019, p. 6). Pas bij het tweede gehoor vertelde u over de problemen met Ar. en zijn familie en legde u een bundel documenten neer die hierop betrekking had. Voorgaande doet vermoeden dat u pas bij het tweede interview had beslist de problemen in verband met Ar. aan te halen, en dit waarschijnlijk omdat er u reeds tijdens het eerste onderhoud was duidelijk gemaakt dat de problemen met G. A. al beoordeeld waren ten tijde van het verzoek van uw moeder en dat de beoordeling van de RvV hierover vaststaat (notities persoonlijk onderhoud 13 juni 2019, p. 11).

Het pas zeer laattijdig aanhalen van de problemen met Ar., met name tijdens uw tweede onderhoud op het CGVS, doet al afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze problemen. Uw verklaringen en de activiteiten van Ar. en uw zus op facebook bevestigen verder de ongeloofwaardigheid van de bedreigingen door de familie van Ar.

Zo verklaart u dat uw zus niet met Ar. wil praten en dat ze niet oppakt als hij haar belt, want ze wil hem niet horen (notities persoonlijk onderhoud 8 juli 2019, p. 10). Uit de printscreens van Facebook Messenger die u neerlegt blijkt echter dat uw zus Ar. zelf verschillende keren probeerde te bellen op 28 juni, en dat uw zus dus wel nog contact zoekt met Ar. Het is ook opvallend dat Ar. in mei 2019, dus toen hij volgens uw verklaringen al een tijdje niet meer samen was met uw zus én u en uw moeder al had bedreigd, nog een profielfoto postte op zijn facebookpagina waarop hij samen met uw zus te zien is (zie printscreen toegevoegd aan het administratief dossier). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd verklaart u enkel dat Ar. uw zus probeert terug te krijgen en haar blijft bedreigen (notities persoonlijk onderhoud 8 juli 2019, p. 9).

Hoewel het wel kan zijn dat M. en Ar. uit elkaar zijn en dat uw zus wil scheiden, wijst bovenstaande erop dat het niet waarschijnlijk is dat deze situatie dermate ernstig is dat ze gepaard gaat met bedreigingen van Ar. naar M. of naar u en uw moeder toe. Uw zus zoekt immers zelf nog contact met Ar. en Ar. heeft nog altijd een foto samen met uw zus als profielfoto op facebook.

U verklaart bovendien dat u en uw moeder geen klacht hebben ingediend voor de bedreigingen door de familie van Ar. Gevraagd naar de reden hiervoor, zegt u enkel dat u dit "nog niet" gedaan hebt (notities persoonlijk onderhoud 8 juli 2019, p. 10). Ook deze vaststelling doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de problemen met Ar. De bedreigingen dateren namelijk al van december 2018 of januari 2019, dus het is vreemd dat u en uw moeder nog geen bescherming hebben gezocht bij de politie. De oorsprong van de bedreigingen ligt namelijk bij Ar., die in België verblijft en u zou dus effectief bescherming kunnen vragen bij de Belgische autoriteiten. U legt geen documenten neer waaruit zou blijken dat u ondertussen, zeven maanden na het laatste interview, wel een aangifte zou hebben gedaan betreffende de bedreigingen door uw ex-schoonbroer.

Het is daarenboven opvallend dat uw moeder, die volgens uw verklaringen ook bedreigd wordt door de familie van Ar., geen volgend verzoek om internationale bescherming heeft gedaan ten gevolge van deze nieuwe problemen. Dit ondermijnt de ernst van uw huidige verzoek en de problemen met de familie van Ar.

Uw advocaat haalt nog aan in haar verzoekschrift dat de echtgenoot van uw zus F., die nog in Afghanistan verblijft, de neef is van Ar. Deze schoonbroer, N., zou u en uw moeder hebben bedreigd dat jullie niet moeten terugkeren (verzoekschrift 7 oktober 2019, p. 5). Dit blijkt echter helemaal niet uit uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. U verklaarde toen immers dat uw andere zus, waarmee u dus F. bedoelt, getrouwd is met een man in het dorp en met hem in Afghanistan leeft. Uw andere zus, M. dus, is ook getrouwd met een persoon die niet van uw familie is en waar ze door uw vader aan werd beloofd. U haalt helemaal niet aan dat uw twee schoonbroers familie zijn van elkaar. U verklaarde wel dat uw moeder bedreigd werd door de neven van Ar., maar vermeldde evenmin dat één van die neven de echtgenoot van F. is (notities persoonlijk onderhoud 8 juli 2019, p. 7). U vermeldde helemaal niets over N., dat F. getrouwd is met een neef van Ar., of dat er bedreigingen door de man van F. zouden zijn geuit. Gevraagd naar de bedreigingen van de neven zei u bovendien het volgende: "Wanneer, nadat mijn zus het huis verliet van haar man, mijn schoonbroer belde mensen in Afghanistan, gaf het nummer van mijn moeder aan hen, ze begonnen mijn moeder te bellen en te bedreigen"(notities persoonlijk onderhoud 8 juli 2019, p. 8). Indien N., de man van F., werkelijk één van de neven is van Ar. en uw moeder zou bedreigen, is het vreemd dat u dit niet concreet vermeldde en is het ook raar dat N. via Ar. aan het telefoonnummer van uw moeder zou moeten geraken, terwijl hij getrouwd is met één van haar dochters.

Uit bovenstaande blijkt dat de door u aangehaalde problemen met Ar. niet geloofwaardig zijn. U slaagt er geenszins in te overtuigen dat de echtscheiding van Ar. en M. ertoe leidt dat u een vrees dient te koesteren ten aanzien van Afghanistan, daar u niet aantoonst dat er concrete bedreigingen zijn geuit naar u of uw moeder toe, noch dat de problemen tussen Ar. en M. dermate ernstig zijn dat er kan geconcludeerd worden dat u hierdoor problemen zou kennen.

Betreffende de opmerking van uw advocaat dat u en uw zus de sociale en religieuze normen van Afghanistan hebben overtreden en dat u voor deze gepercipieerde "immoraliteit" in Afghanistan zou vervolgd worden, te meer daar u geen vader of mannelijk begeleider hebt dient dan ook te worden opgemerkt dat u dus geen geloofwaardig beeld geeft van wat er precies tussen Ar. en M. gebeurd is. Bijgevolg verschaft u geen zicht op de mogelijke repercussies van hun echtscheiding op uw eigen situatie in Afghanistan. Dit geldt des te meer daar noch u, noch uw moeder, zicht geven op jullie familiale situatie in Afghanistan. In het arrest nr. 211 660 betreffende de weigeringsbeslissing van uw moeder oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen immers:

"In de tweede plaats kan verzoekster vooreerst niet worden bijgetreden dat er geen enkele ernstige aanwijzing is dat verzoekster geen weduwe is. De bestreden beslissing geeft terecht aan dat verzoekster het overlijden van haar echtgenoot niet correct in de tijd kan plaatsen. Ten overvloed merkt de Raad op dat verzoekster ook geen enkele documentatie bijbrengt ter staving van het overlijden van haar man. De stelling dat verzoekster naar Afgaanse normen al hoogbejaard is, betreft een loutere bewering. Verder blijkt uit het geheel van elementen waarmee de Raad rekening kan houden, geenszins dat verzoekster omwille van een bepaalde leeftijd op zich een nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt, aangezien het relaas van verzoekster ongeloofwaardig is bevonden. Bijgevolg werpt het betoog over (i) het feit dat verzoekster samen met haar dochter alleen in België is toegekomen, (ii) het argument dat zij in Afghanistan alleen moet leven, (iii) de bewering dat zij bij terugkeer de normen en tradities die in de Afgaanse samenleving heersen zal schenden, geen ander licht op de motieven van de bestreden beslissing."

Uw algemene geloofwaardigheid wordt bovendien zwaar aangetast door de vaststelling dat u en uw moeder bij jullie verzoeken niet de waarheid hebben verteld over uw leeftijd, uw reisweg en uw documenten. U verklaart nooit namelijk een paspoort te hebben gehad en dat u uw taskara onderweg naar België verloor. U weet niet waar u het hebt verloren en hebt er ook geen kopie van. Ook na aandringen om de waarheid te vertellen over uw documenten, blijft u aan deze verklaringen vasthouden (notities persoonlijk onderhoud 8 juli 2019, p. 10-11). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt echter wel dat u over een paspoort en een taskara beschikt. Uw paspoort is afgegeven op 18 juli 2016 in Kabul en vermeldt als geboortedatum 5 mei 1998. Uw taskara is afgegeven op 23 Sawr 1387 (12 mei 2008). De vermelde leeftijd op de taskara is "10 jaar oud in 1387", wat overeenstemt met een geboortedatum in mei 1998. Met andere woorden, uit uw documenten blijkt duidelijk dat u geboren bent in 1998 en niet in 2002, zoals u en uw moeder steeds hebben volgehouden. U was op het moment van uw aankomst in België dus al meerderjarig en op het moment van de interview was u 21 jaar en niet 17 jaar oud. Het feit dat u uw identiteitsdocumenten en uw ware leeftijd steeds voor de asieldiensten verborgen hebt gehouden, doet zwaar afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. Met betrekking tot uw reisweg verklaren zowel u (notities persoonlijk onderhoud 8 juli 2019, p. 10) als uw moeder dat deze over land en illegaal van Afghanistan naar Iran en dan naar Turkije verliep. Uit uw paspoort blijkt echter dat u over een visum voor Turkije beschikt en Afghanistan op 21 oktober 2016 verliet via de luchthaven van Kabul.

U blijft uw minderjarige leeftijd volhouden in het verzoekschrift van uw advocaat (verzoekschrift 7 oktober 2019, p. 9) en op de zitting van de RvV, dit in weerwil van officiële documenten die onomstotelijk aantonen dat u reeds ten tijde van uw aankomst in België meerderjarig was. De RvV volgde het CGVS in de overtuiging dat u meerderjarig bent (arrest 229 999, p. 10). Dat u blijft volharden in uw leugenachtige verklaringen over uw leeftijd getuigt van een manifest gebrek aan medewerking en doet verder afbreuk aan u reeds zwaar aangetaste algemene geloofwaardigheid.

U bent tijdens het interview uitgebreid geconfronteerd met de informatie van het CGVS over uw documenten, leeftijd en reisweg maar u bleef vasthouden aan uw eerdere verklaringen (notities persoonlijk onderhoud 8 juli 2019, p. 11). Op 19 juli 2019 verstuurde uw sociaal assistente een mail naar het CGVS met uw opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud. Hieruit blijkt dat u na het persoonlijk onderhoud aan uw sociaal assistente hebt toegegeven dat u met een visum naar Turkije reisde. U zou dit hebben verborgen omdat u angst hebt om terug gestuurd te worden naar Turkije en u daar niet goed behandeld werd door de smokkelaars. U vreest ook dat G. A. u zou kunnen bereiken in Turkije. U beweert dat uw leeftijd op het visum door de smokkelaars werd aangepast omdat ze geen problemen wilden aan de grenzen omdat u minderjarig bent. Uw uitleg kan echter helemaal niet overtuigen. Uw echte geboortedatum bevindt zich namelijk niet op het visum, maar op uw paspoort én uw taskara. Dat u niet de waarheid vertelde over uw documenten en uw reisweg omdat u G. A. in Turkije vreest is ook niet geloofwaardig, daar de problemen met G. A. niet geloofwaardig zijn bevonden. Betreffende de behandeling door de smokkelaar in Turkije blijkt uit uw verklaringen aan uw sociaal assistente dat u weliswaar bepaalde moeilijkheden kende tijdens uw reisweg, maar dat dit niet kan verklaren waarom u dan de waarheid zou verbergen over uw leeftijd of uw taskara, twee elementen waarvan het niet mogelijk is dat u zou denken dat ze tot een terugleiding naar Turkije zouden leiden.

Aanvullend merkt het CGVS op dat er vragen kunnen gesteld over de oprechtheid van uw medewerking bij het tweede persoonlijk onderhoud. Er waren toen namelijk aanwijzingen dat u probeerde het persoonlijk onderhoud op te nemen, ondanks het feit dat er u aan het begin van het onderhoud gevraagd werd om uw GSM uit te zetten (notities persoonlijk onderhoud 8 juli 2019, p. 5). Dit werd u gevraagd omdat er vermoedens waren dat u de microfoon van uw GSM had aangezet. U duwde aan het begin van het onderhoud op een knop van uw GSM om deze zagezegd uit te zetten en legde deze op tafel. Toen er nadien in het gehoor werd gevraagd om iets te tonen, nam u uw GSM en begon erop te werken zonder dat u deze terug moest aanzetten. Gewezen op het feit dat uw GSM klaarblijkelijk niet uitstond, hoewel dit wel vereist was, beweerde u echter dat u deze wel degelijk had uitgezet en dat u die gewoon terug had aangezet om iets te tonen (notities persoonlijk onderhoud 8 juli 2019, p. 9), een bewering die niet overeenstemt met uw handelingen. Nadien deed u opnieuw alsof u uw GSM uitzette, terwijl u deze stiekem herstartte. Dit werd duidelijk toen uw GSM vanzelf terug aanging. Toen hierover een opmerking werd gemaakt, haalde u uiteindelijk de batterij uit uw GSM (notities persoonlijk onderhoud 8 juli 2019, p. 9). Het proberen opnemen van het gehoor en het niet gevolg geven aan de vraag om uw GSM uit te zetten duidt op een gebrek aan medewerking en doet verder afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat u geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor u rechtvaardigen.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. De dreigbrief, klachtenbrief, brief van het Afghaans Ministerie van Buitenlandse Zaken en de brief van de Afghan Red Crescent hebben betrekking op de problemen met G. A. en werden reeds door uw moeder neergelegd in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. De documenten betreffende uw zus staven hoofdzakelijk dat zij niet meer samenwoont met haar man, niet dat jullie de door u aangehaalde problemen met haar (ex-)schoonfamilie kennen. Het zwangerschapsattest van uw zus staat enkel dat ze zwanger was en het attest van gezinssamenstelling hoogstens dat zij alleen woont. De documenten betreffende haar echtscheidingsprocedure tonen enkel aan dat zij wenst te scheiden van Ar.. Er dient nogmaals benadrukt te worden dat het feit dat uw zus wil scheiden, niet betekent dat u en uw moeder daarom de door u aangehaalde problemen zouden kennen. Dezelfde opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de oproeping van de rechtbank van eerste aanleg in het kader van de echtscheiding van M.. De politieklacht toont enkel aan dat de politie op 9 mei 2019 is tussengekomen op het adres van uw zus in verband met een familiaal geschil zonder geweld. Uit dit document blijkt niet dat het conflict met Ar. was, noch dat –zelfs al was het conflict met Ar. – dat u en uw moeder een conflict met Ar. zouden hebben. Bovendien blijkt uit het document dat het om een familiaal geschil zonder geweldpleging ging, waardoor het ook om loutere verbale ruzie kan zijn gegaan. Zoals eerder uiteengezet, tonen de chatberichten tussen Ar. en M. eerder aan dat ze wel nog contact hebben, en niet dat uw zus door haar ex-man wordt bedreigd. De foto's van een suikervat en blauwe plekken op een arm tonen geenszins aan wat de oorzaak van de blauwe plekken zijn of op wiens lichaam ze zich bevinden. De identiteitskaart van Ar. bevestigt enkel zijn identiteit. De huwelijksakte kan enkel staven dat uw zus en Ar. gehuwd zijn in Afghanistan, en evenmin dat u problemen kent met de familie van Ar.. Het pv van het politieverhoor van uw zus duidt er enkel op dat er problemen zijn tussen uw zus en Ar., aangezien uw zus door de politie voor een verhoor werd opgeroepen omdat ze had ingebroken in Ar.'s woning. Dit kan enkel staven dat er problemen zijn in de relatie tussen M. en Ar., iets wat in deze beslissing niet wordt betwist. Er dient bovendien bij de analyse van dit document rekening te worden gehouden met het feit dat het louter op basis van verklaringen van uw zus is opgesteld, waarvan op geen enkele wijze wordt aangetoond dat ze waarachtig zijn. Het pv dateert bovendien van 30 september, met andere woorden van na de –later door de RvV vernietigde – onontvankelijkheidsbeslissing van het CGVS betreffende uw verzoek. Hierdoor dient er in acht te worden genomen dat de verklaringen van uw zus mogelijkerwijs uit opportunistische redenen werden gedaan. De verklaringen van uw zus bij de politie dat Ar. foto's van haar en van u in Europese outfit heeft verstuurd en dat jullie daarom niet kunnen terugkeren naar Afghanistan kunnen daarom niet zomaar voor waar worden aangenomen. Dit pv toont dus niet aan dat u en uw moeder werkelijk iets dienen te vrezen in Afghanistan omwille van de scheiding van M.. De geboorteakte toont enkel aan dat uw zus op 3 september 2019 is bevallen van een dochter, niet dat zij hierom problemen zou kennen. Het document van het ziekenhuis staat enkel dat de persoon M. S. aanwezig was op de materniteit van 3 tot 10 september 2019, niet dat hij de biologische vader is van het kind van uw zus. Zelfs indien het document dat zou staven, toont het niet aan dat uw problemen kent door het feit dat uw zus een kind heeft van M. S.

Uw medisch attest vermeldt enkel dat het mogelijk is dat u flauwvalt in situaties van stress. Het document waarin uw dokter om een consultatie bij een psycholoog voor u vraagt, vermeldt enkel dat u lijdt aan een "trauma van Afghanistan" zonder dat er uit dit attest blijkt wat uw klachten zijn of wat er aan de oorzaak van ligt. Uw advocaat haalt in haar brief van 15 juli 2019 ook aan dat u met zware psychologische en misschien wel medische problemen kampt, evenwel zonder hiervan enig document ter staving neer te leggen. Uit deze medische documenten blijkt geenszins dat dezen het gevolg zijn van de problemen die u aanhaalt.

Uw opmerkingen betreffende de notities van het persoonlijk onderhoud betreffen niet de argumenten aangebracht in deze beslissing, behalve hetgeen hierboven aangaande uw paspoort en visum werd besproken. De videolink die u via uw sociaal assistente doorstuurt betreft een interview met "Al Haj Alagul", iemand voor wie G. A. werkt. U wil hiermee aantonen dat Al Haj Alagul rijk is, van uw dorp afkomstig is, huizen in Turkije heeft, en met de taliban en G. A. heeft gewerkt. Deze elementen zijn echter niet voldoende om aan te tonen dat u internationale bescherming vereist, daar door de problemen met G. A. niet geloofwaardig zijn bevonden en dit enkel informatie betreft over een persoon die aan G. A. gelinkt zou zijn.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat de feiten die u aanhaalt in verband met G. A. en Ar. niet geloofwaardig zijn en dus niet de basis kunnen vormen voor een risico-analyse in het kader van de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afgaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling.

De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 153-157, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 162-167, beschikbaar op

https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit beschikbare informatie rapport blijkt dat de provincie Kabul ruw geschat 4,9 miljoen inwoners heeft en dat er in 2018 in de provincie 1866 burgerslachtoffers vielen. Het gros van deze slachtoffers, met name 1686, vielen in deze periode in de hoofdstad Kabul bij zelfmoord- en complexe aanslagen. Dit maakt dat er voor de gehele provincie Kabul (met uitzondering van de stad Kabul) 180 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal burgerslachtoffers in verhouding met het aantal burgers.

Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is bovendien doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisieerd worden. De impact van het hierboven beschreven geweld is echter niet van dien aard dat het inwoners van de provincie dwingt hun woonplaats te verlaten. Integendeel, de provincie blijkt een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Kabul een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In de uiteenzetting van haar middelen betwist verzoekster de motieven van de bestreden beslissing en voert zij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Verder blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoekster zich op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel beroept.

Verzoekster vraagt in hoofdorde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek en in ondergeschikte orde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

2.1.2. Het verzoekschrift bevat nog volgende stukken:

- het vonnis van de echtscheiding van verzoeksters zus M. (stuk 3);
- een convocatie voor gehoor d.d. 18 september 2019 (stuk 4);
- een bewijs van tussenkomst voor familiale problemen op verzoek van verzoeksters zus d.d. 17 juli 2019 (stuk 5).

2.1.3. In een aanvullende nota van 21 september 2020 legt verzoekster een psychologisch attest neer van 18 september 2020 van E. Berghmans en M. Légaz.

2.1.4. Ter terechtzitting legt verzoekster een rapport neer, namelijk *“NANSEN PROFIEL 20-2 Nood aan bescherming voor Afghaanse verwesterde vrouw”*.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekster al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

In de bestreden beslissing wordt vooreerst uiteengezet dat in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, verzoekster de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit een eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Na grondige analyse van het geheel van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, is de commissaris-generaal van oordeel dat in hoofde van verzoekster bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

“(…) U vroeg met name om een tolk van het vrouwelijke geslacht. Tijdens uw eerste onderhoud op het CGVS werd er daarom een vrouwelijk tolk Dari voorzien. Na dit onderhoud liet uw advocaat op 26 juni 2019 per brief aan het CGVS weten dat u meent dat deze tolk niet Afghaans is en dat zij daarom niet correct uw verklaringen kan tolken, noch uw leefwereld begrijpen. Hoewel u in feite niet het recht hebt om een tolk van een bepaalde nationaliteit te eisen, is er u toen voorgesteld om met een andere tolk Dari te werken bij het tweede persoonlijk onderhoud. Er is u toen wel meegedeeld dat dit enkel met een mannelijke tolk ging en u bent hiermee akkoord gegaan (notities persoonlijk onderhoud 8 juli 2019, p. 2).”

Verzoekster voert in haar verzoekschrift aan dat eenieder het recht heeft om een keuze te maken inzake het geslacht van de tolk en/of de dossierbehandelaar, doch dat het Commissariaat-generaal *in casu* niet in staat bleek om te voorzien in een Dari-sprekende vrouwelijke tolk van Afghaanse origine zodat verzoeksters keuze heel erg beperkt was. De Raad merkt in dit verband vooreerst op dat de nationaliteit van een tolk geen valabel motief is om een tolk te weigeren. Bovendien dient te worden opgemerkt dat verzoekster bij aanvang van het tweede persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal erop werd gewezen dat het niet mogelijk was om een vrouwelijke, Afghaanse Dari-sprekende tolk te voorzien en dat er aan haar advocaat werd uitgelegd dat er een mannelijke Dari-sprekende tolk zou zijn. Verzoekster werd vervolgens gevraagd of zij akkoord ging met deze tolk, waarop zij bevestigend antwoordde (Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 8, p. 2). Verzoekster werd bovendien uitdrukkelijk gevraagd om elk probleem met deze tolk onmiddellijk te signaleren tijdens het persoonlijk onderhoud teneinde elk misverstand op te lossen (*Ibid.*). Er dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoekster, noch haar advocaat tijdens of op het einde van het tweede persoonlijk onderhoud melding maakte van problemen met de tolk, zodat er redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de notities van het persoonlijk onderhoud een correcte en volledige weergave zijn van het verloop van het persoonlijk onderhoud en dat verzoeksters rechten in dit kader werden gerespecteerd.

In zoverre verzoekster in het verzoekschrift voorts nog benadrukt dat zij als jonge, onopgeleide Afghaanse vrouw met een zwakke fysische en psychologische gezondheid, recht heeft op bepaalde procedurele maatregelen, dient te worden opgemerkt dat verzoekster een medisch attest van 21 juni 2019 voorlegt waarin staat dat het mogelijk is dat zij flauwvalt in situaties van stress en waarin wordt vermeld dat verzoekster aan een *“trauma van Afghanistan”* lijdt, zonder dat er uit dit attest evenwel kan blijken wat verzoeksters klachten zijn of wat er aan de oorzaak van ligt (Documenten, stuk 19, nrs. 7-8). Bovendien kan uit het attest niet blijken dat verzoeksters eventuele problematiek haar zou belemmeren in het uiteenzetten van haar vluchtmotieven of haar ervan zou weerhouden om coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Verder dient te worden opgemerkt dat verzoeksters advocaat in haar brief van 15 juli 2019 aanhaalt dat zij met zware psychologische en misschien wel medische problemen kampt, evenwel zonder hiervan enig document ter staving neer te leggen. Op het laatste mogelijke moment van de huidige procedure wordt een attest van 18 september 2020 neergelegd (aanvullende nota verzoekster). Daarin wordt gesteld dat de psychologische begeleiding al startte op 24 januari 2020 en dit tweemaal per maand en verzoekster telkens aanwezig is. De toelichting in de aanvullende nota van 21 september 2020 dat de psychologische begeleiding *“spijtig genoeg te lang op zich heeft laten wachten”*, kan aldus geen reden zijn om de psychologische begeleiding thans pas te documenteren. De vaststellingen in het attest die zijn gebaseerd op verzoeksters verklaringen over haar problemen in Afghanistan, en waarvan de geloofwaardigheid omwille van verschillende redenen wordt ondermijnd, zoals verder wordt uiteengezet (punt 2.3.), kunnen niet worden aangenomen.

Zo verzoekster nog aanvoert dat zij hoe dan ook onder veel spanning staat, wat onder meer gelinkt wordt aan de onzekere verblijfssituatie waarin zij en haar moeder zich bevinden en de familiale problemen die zij hebben, erkent de Raad dat elke verzoekster om internationale bescherming onder een zekere spanning staat wegens de ervaringen die zij heeft meegemaakt, maar toch kan van haar verwacht worden dat de essentie van het vluchtrelaas op een coherente en geloofwaardige wijze wordt uiteengezet. Elk persoonlijk onderhoud brengt stress en emoties met zich mee en de *protection officer* houdt hiermee rekening, maar *in casu* is er geen gegeven voorhanden dat stress en emoties verzoekster hebben verhinderd de waarheid te vertellen. Uit het administratief dossier blijkt immers nergens dat verzoekster in de loop van de procedure melding zou hebben gemaakt van traumatische ervaringen waardoor zij niet in staat zou zijn geweest om coherente verklaringen af te leggen. Bijgevolg dient te worden opgemerkt dat uit de door verzoekster voorgelegde medische attesten dan ook geen bijzondere procedurele noden kunnen worden afgeleid, noch werpen deze een ander licht op de geloofwaardigheid van haar verklaringen. In dit verband dient er nog op worden gewezen dat verzoeksters eventuele psycho-medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in het Vluchtelingenverdrag zoals vermeld in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de bepalingen vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

Gelet op het voorgaande kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeksters rechten wel degelijk worden gerespecteerd in het kader van onderhavige procedure en dat zij in de gegeven omstandigheden kan voldoen aan haar verplichtingen.

2.3. Wat de vluchtelingenstatus betreft, voert verzoekster aan te vrezen gedwongen te moeten huwen met G. A., alsook vreest zij de familie van haar schoonbroer A. nadat haar zus hem verliet in december 2018 en kort nadien zwanger werd van een andere man. In de bestreden beslissing wordt verzoekster de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoeksters vrees voor G. A. reeds door haar moeder werden aangehaald ter staving van haar verzoek om internationale bescherming van 12 juli 2017 en in dit kader zowel door de commissaris-generaal, als de Raad ongeloofwaardig werd geacht zodat verzoekster zich niet kan steunen op deze problemen teneinde een vrees voor vervolging in haar hoofd aannemelijk te maken; (ii) met betrekking tot verzoeksters vrees in verband met de echtscheiding van haar zus van Ar. moet worden opgemerkt dat (1) zij hierover niets heeft verteld bij de Dienst Vreemdelingenzaken ondanks het feit dat zij ten tijde van dit interview reeds bedreigd zou zijn door de familie van Ar., (2) verzoekster slechts na veelvuldig aandringen kon aangeven wanneer de eerste bedreiging plaatsvond, (3) verzoekster tijdens het eerste persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal evenmin iets over de problemen met de familie van Ar. vermeldde en daarin enkel kort aangaf dat haar zus haar man had verlaten, zonder hierbij melding te maken van problemen hierdoor, (4) uit de activiteiten van Ar. en verzoeksters zus op Facebook verder de ongeloofwaardigheid van de bedreigingen door de familie van Ar. volgt, (5) de vaststelling dat verzoekster en haar moeder geen klacht hebben ingediend voor de bedreigingen door de familie van Ar. verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het door haar voorgehouden relaas nu de oorsprong van de bedreigingen, namelijk Ar., in België verblijft en zij dus effectief bescherming zou hebben kunnen vragen bij de Belgische autoriteiten, (6) verzoeksters moeder geen volgend verzoek om internationale bescherming heeft ingediend ten gevolge van deze problemen, (7) in zoverre verzoeksters advocaat aanhaalde dat de echtgenoot van haar zus F., die nog in Afghanistan is, de neef is van Ar. en deze schoonbroer (N.) verzoekster en haar moeder zou hebben bedreigd, dient te worden opgemerkt dat dit niet overeenstemt met verzoeksters verklaringen zoals zij deze heeft afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud; (iii) dat verzoekster en haar zus sociale en religieuze normen van Afghanistan hebben overtreden en dat zij voor de echtscheiding in Afghanistan zou worden vervolgd, te meer dar zij geen vader of mannelijke begeleider heeft, kan niet overtuigen nu verzoekster geen geloofwaardig beeld geeft van wat er precies tussen A. en haar zus is gebeurd, zij bijgevolg geen zicht biedt op mogelijke repercussies van hun echtscheiding op verzoeksters situatie in Afghanistan en verzoekster en haar moeder geen zicht bieden op hun familiale situatie in Afghanistan; (iv) uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt bovendien blijkt dat zij niet de waarheid heeft gesproken over haar leeftijd, haar reisweg en haar documenten en zij ook na confrontatie met deze gegevens bleef volhouden minderjarig te zijn, terwijl de Raad al heeft geoordeeld dat verzoekster meerderjarig is en dat verzoeksters verklaringen aangaande haar leeftijd niet kunnen overtuigen; (v) het proberen opnemen van het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal en het niet gevolg geven aan de vraag om haar gsm uit te zetten, duidt op een gebrek aan medewerking in hoofd van verzoekster en verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen; (vi) de door verzoekster voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze een afzonderlijk verzoek voor verzoekster rechtvaardigen, zoals wordt toegelicht.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging.

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door haar uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijft. Zij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Waar verzoekster nog hekelt dat de bestreden beslissing diende te worden genomen rekening houdend met de bevindingen van de Raad, meer bepaald dat verzoekster meerderjarig was ten tijde van het indienen van haar verzoek om internationale bescherming, dat de commissaris-generaal aldus niet kon volstaan met het herhalen van haar eerdere analyse nu het gaat over een *“totaal onafhankelijke, eerste aanvraag van een meerderjarige persoon”*, dient te worden benadrukt dat de Raad inderdaad tot het oordeel kwam dat verzoekster meerderjarig was bij haar aankomst in België op 1 juli 2017 en ook ten tijde van haar verzoek om internationale bescherming op 1 februari 2019 (RvV 9 december 2019, nr. 229 999). Bijgevolg was de niet-ontvankelijkheidsbeslissing van het Commissariaat-generaal op grond van artikel 57/6, § 3, 6°, van de Vreemdelingenwet gestoeld op de verkeerde wettelijke grondslag zodat er aan deze beslissing een substantiële onregelmatig kleefde die niet door de Raad kon worden hersteld. Dat de commissaris-generaal verzoekster na deze vernietiging niet opnieuw heeft gehoord voor het nemen van zijn beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel niet als onzorgvuldig worden aanzien, vermits verzoekster in het kader van haar huidig verzoek wel degelijk werd gehoord, namelijk op 13 juni 2019 en 8 juli 2019. Het enkele gegeven dat de beslissing van 26 september 2019 werd vernietigd omdat hierbij verkeerdelijk werd uitgegaan van het feit dat verzoekster minderjarig was, vermag geen afbreuk te doen aan de vaststelling dat verzoekster uitvoerig werd gehoord bij het Commissariaat-generaal in het kader van haar eigen, persoonlijk verzoek om internationale bescherming. Verzoekster kan dan ook niet gevolgd worden dat het thans om een aparte aanvraag gaat als meerderjarige waarin zij opnieuw gehoord moet worden. Volledigheidshalve wordt benadrukt dat uit het arrest nr. 229 999 van 9 december 2019 van de Raad is gebleken dat verzoekster reeds bij haar aankomst in België meerderjarig was, doch de Belgische asielinstanties hieromtrent heeft misleid.

De bestreden beslissing overweegt aangaande de door verzoekster aangevoerde vrees voor G. A. op goede gronden als volgt:

“Betreffende uw vrees voor G. A., merkt het CGVS op dat deze reeds werd aangehaald door uw moeder ter staving van haar verzoek van 12 juli 2017. U bevestigt dat uw problemen met G. A. dezelfde zijn als diegene waarvoor uw moeder een verzoek om internationale bescherming deed (notities persoonlijk onderhoud 13 juni 2019, p. 11). De problemen met G. A. werden echter ten tijde van het verzoek van uw moeder ongeloofwaardig bevonden door het CGVS en deze beslissing werd bevestigd door de RvV. Aangezien er in het kader van het verzoek van uw moeder reeds ruimschoots werd aangetoond dat de problemen van u en uw familie met G. A. niet geloofwaardig zijn, kunnen deze niet de basis vormen voor een risico-analyse in het kader van de toekenning van een internationale beschermingsstatus.”

In zoverre verzoekster in het verzoekschrift benadrukt dat zij een eigen standpunt en risico inroept, dat elk verzoek om internationale bescherming op zijn eigen merites moet worden beoordeeld en bijgevolg niet zomaar kon worden volstaan met de verwijzing naar de beoordeling inzake haar moeder en zij vervolgt dat haar moeder kampt met zware psychiatrische problemen, dat zij psychisch zeer labiel is en de motieven die inzake haar moeder naar voor werden geschoven met betrekking tot de geloofwaardigheid van haar verklaringen bijgevolg niet automatisch kunnen worden weerhouden, dient te worden benadrukt dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud wel degelijk bevestigt dat de door haar ingeroepen problemen met G. A. dezelfde zijn als deze die haar moeder kenbaar maakte in het kader van haar verzoek om internationale bescherming, hetgeen ook in verzoeksters naam als *“vergezellende minderjarige”* werd ingediend (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 13, p. 11) en dewelke door de Raad ongeloofwaardig werden bevonden (RvV 26 oktober 2018, nr. 211 660).

Bovendien werd in dit arrest geoordeeld dat wel degelijk afdoende rekening werd gehouden met de medische situatie van verzoeksters moeder en dat uit niets kon blijken dat zij niet in staat zou zijn (geweest) om op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Gelet op het gezag van gewijsde van voornoemd arrest van de Raad dient aldus te worden besloten dat de ongeloofwaardigheid van de door verzoekster voorgehouden problemen met G. A. vaststaat en is de bevoegdheid van de Raad in het kader van dit beroep beperkt tot de beoordeling van de nieuwe elementen die door verzoekster worden aangevoerd.

De Raad stelt echter vast dat verzoekster geen bijkomende verklaringen aflegt of bewijsstukken voorlegt die de ongeloofwaardigheid van haar voorgehouden problemen met G. A. in een nieuw daglicht kunnen plaatsen. Verzoekster beperkt zich immers louter tot het volharden in en afleggen van verklaringen die volledig in het verlengde leggen van iets dat ongeloofwaardig werd bevonden en het uiten van blote beweringen.

Verzoekster voert verder aan dat zij een vrees voor vervolging koestert bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van de echtscheiding van haar zus M. van haar inmiddels ex-partner Ar. De bestreden beslissing oordeelt in dit verband pertinent dat verzoekster haar vrees geenszins *in concreto* aantoonde.

Zo wordt in de bestreden beslissing vooreerst op goede gronden overwogen als volgt:

“Vooreerst hebt u niets verteld over een probleem met de familie van Ar. tijdens uw interview op 16 mei 2019 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Nochtans waren, volgens uw verklaringen, u en uw moeder ten tijde van dit interview reeds bedreigd door de familie van Ar.. U verklaart namelijk tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS op 8 juli 2019 dat uw zus zeven maanden voordien haar man had verlaten en dat uw moeder één of twee weken daarna voor de eerste keer telefonisch werd bedreigd (notities persoonlijk onderhoud 8 juli 2019, p. 8). De eerste bedreiging dateert dus van ten laatste eind december 2018 of januari 2019. U was er dus al van op de hoogte tijdens uw interview bij de DVZ. Het is dan ook vreemd dat u er helemaal niets over vermeldt bij de DVZ. Uw verklaring hiervoor is dat u bij de DVZ niet de tijd kreeg om alles te vertellen en dat men u had gezegd dat u bij het CGVS alles in detail kon vertellen (notities persoonlijk onderhoud 8 juli 2019, p. 9). Dit blijkt nochtans niet uit de vragenlijst CGVS. Hieruit blijkt dat u uitgebreid de tijd kreeg om uw problemen te bespreken. Men stelde zelfs drie bijvragen over de door u aangehaalde problemen met G. A. (vragenlijst CGVS, p. 2). Hieruit blijkt dat u niet gedwongen werd om te stoppen met vertellen over uw problemen. Er werd u bij de DVZ ook nog expliciet gevraagd of u naast de aangehaalde problemen met G. A. nog problemen had gehad met medeburgers of problemen van algemene aard. U antwoordde hier ontkennend op (vragenlijst CGVS, p. 2). Bovendien werd u op het CGVS gevraagd hoe uw gehoor bij de DVZ was verlopen waarop u antwoordde dat het goed was en dat er maar één fout was, met name dat u een foute vertrekkdatum uit Afghanistan had opgegeven (notities persoonlijk onderhoud 13 juni 2019, p. 5). U vermeldde dus geenszins dat u één van de twee problemen waarvoor u een verzoek om internationale bescherming deed, niet had kunnen vermelden. Het weze trouwens opgemerkt dat de vraag over het tijdstip van de eerste bedreiging vijf keer moest worden gesteld alvorens u er een antwoord op gaf (notities persoonlijk onderhoud 8 juli 2019, p. 8).

U vermeldde daarenboven tijdens het eerste gehoor op het CGVS, dat onverwacht werd afgebroken toen u verklaarde onwel te worden, evenmin iets over de problemen met de familie van Ar.. U zei enkel kort dat uw zus haar man had verlaten, maar zei niet dat u daardoor problemen had (notities persoonlijk onderhoud 13 juni 2019, p. 6). Pas bij het tweede gehoor vertelde u over de problemen met Ar. en zijn familie en legde u een bundel documenten neer die hierop betrekking had. Voorgaande doet vermoeden dat u pas bij het tweede interview had beslist de problemen in verband met Ar. aan te halen, en dit waarschijnlijk omdat er u reeds tijdens het eerste onderhoud was duidelijk gemaakt dat de problemen met G. A. al beoordeeld waren ten tijde van het verzoek van uw moeder en dat de beoordeling van de RvV hierover vaststaat (notities persoonlijk onderhoud 13 juni 2019, p. 11).

Het pas zeer laattijdig aanhalen van de problemen met Ar., met name tijdens uw tweede onderhoud op het CGVS, doet al afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze problemen. Uw verklaringen en de activiteiten van Ar. en uw zus op facebook bevestigen verder de ongeloofwaardigheid van de bedreigingen door de familie van Ar.”

Waar verzoekster benadrukt dat zij bij het Commissariaat-generaal al heeft uitgelegd waarom zij deze problemen omwille van de echtscheiding van haar zus aanvankelijk niet heeft vermeld en het heel logisch is dat zij bij het begin van haar gehoor focuste op de redenen waarom zij Afghanistan heeft verlaten en pas later aandacht had voor de problemen die zich thans in België hebben voorgedaan, dient te worden benadrukt dat van een verzoekster om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht zij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat zij de feiten die de aanleiding vormden voor de vlucht uit het land van herkomst of de feiten die een terugkeer

naar dit land van herkomst verhinderen, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming, op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek, zodat op grond ervan kan worden nagegaan of er met betrekking tot de verzoekster om internationale bescherming aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, hetgeen *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing. Dit klemmt des te meer nu verzoekster in haar verzoekschrift zelf aangeeft dat deze problemen omwille van de echtscheiding van haar zus ook repercussies zouden hebben in Afghanistan en problemen zouden veroorzaken bij een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst, alsook dat zij heeft verklaard dat de bedreigingen vanwege de familie van Ar. reeds zouden zijn gestart voor oproeping bij de Dienst Vreemdelingenzaken, zodat wel degelijk kon worden verwacht dat verzoekster van bij aanvang van haar verzoek om internationale bescherming dit relevant element van haar vluchtrelaas zou hebben vermeld.

Zo verzoekster nog meent dat het aanvankelijk niet vermelden van deze problemen niet voldoende is om er geen rekening mee te houden of ze als ongeloofwaardig te beschouwen, moet worden benadrukt dat rekening moet worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen, maar dit wel is in samenhang met de overige motieven.

Verder considereert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht: *“Uw verklaringen en de activiteiten van Ar. en uw zus op facebook bevestigen verder de ongeloofwaardigheid van de bedreigingen door de familie van Ar..*

Zo verklaart u dat uw zus niet met Ar. wil praten en dat ze niet oppakt als hij haar belt, want ze wil hem niet horen (notities persoonlijk onderhoud 8 juli 2019, p. 10). Uit de printscreens van Facebook Messenger die u neerlegt blijkt echter dat uw zus Ar. zelf verschillende keren probeerde te bellen op 28 juni, en dat uw zus dus wel nog contact zoekt met Ar.. Het is ook opvallend dat Ar. in mei 2019, dus toen hij volgens uw verklaringen al een tijdje niet meer samen was met uw zus én u en uw moeder al had bedreigd, nog een profielfoto postte op zijn facebookpagina waarop hij samen met uw zus te zien is (zie printscreen toegevoegd aan het administratief dossier). Wanneer u hiermee wordt geconfronteerd verklaart u enkel dat Ar. uw zus probeert terug te krijgen en haar blijft bedreigen (notities persoonlijk onderhoud 8 juli 2019, p. 9).

Hoewel het wel kan zijn dat M. en Ar. uit elkaar zijn en dat uw zus wil scheiden, wijst bovenstaande erop dat het niet waarschijnlijk is dat deze situatie dermate ernstig is dat ze gepaard gaat met bedreigingen van Ar. naar M. of naar u en uw moeder toe. Uw zus zoekt immers zelf nog contact met Ar. en Ar. heeft nog altijd een foto samen met uw zus als profielfoto op facebook.”

In zoverre verzoekster in het verzoekschrift aanvoert dat objectief kan worden aangetoond dat de echtscheiding tussen haar zus M. en Ar. een feit is (verzoekschrift, stuk 3), dient te worden benadrukt dat het feit dat de echtscheiding thans gefinaliseerd is niet van die aard is dat het de vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing in een ander daglicht kan plaatsen en hieruit evenmin kan volgen dat er bedreigingen uitgaan van Ar. (of diens familie) naar verzoekster, haar moeder of haar zus M. Uit het echtscheidingsvonnis blijkt immers dat Ar. zonder meer zijn akkoord gaf.

Verzoekster benadrukt nog dat zij objectief heeft kunnen aantonen dat haar zus M. is bevallen op 3 september 2019 in aanwezigheid van een persoon die niet de wettige echtgenoot was en er uit verschillende proces-verbalen blijkt dat de politie diende tussen te komen in het kader van familiale geschillen. De Raad merkt te dezen op dat uit het document van het ziekenhuis slechts kan blijken dat M. S. aanwezig was op de materniteit van 3 tot 10 september 2019, doch niet dat dit de biologische vader van het kind van haar zus zou zijn. Dat het een *“overspelig kind”* zou betreffen zoals in het verzoekschrift wordt betoogd, toont verzoekster dan ook niet aan. Verder kan uit de proces-verbalen (verzoekschrift, stukken 4-5) evenmin een gegronde vrees voor vervolging blijken, aangezien de inhoud ervan summier en algemeen is.

Aangaande de vaststelling dat het feit dat verzoekster en haar moeder geen klacht hebben ingediend voor de bedreigingen door de familie van Ar. in België en dit ondanks het feit dat de bedreigingen dateren van december 2018 of januari 2019 en de oorsprong van de bedreigingen (meer bepaald Ar.) zich situeert in België afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen over de problemen met Ar, merkt verzoekster op dat dit een terechte opmerking is maar dat deze niet doorslaggevend kan zijn voor de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming. Er dient te worden vastgesteld dat verzoekster zich met de argumentatie in het verzoekschrift in wezen beperkt tot het louter minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee

zij er niet in slaagt om de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing in dit verband te verklaren of te weerleggen. Te dezen kan overigens opnieuw worden benadrukt dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich, vermits één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven.

Tevens wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt als volgt:

“Het is daarenboven opvallend dat uw moeder, die volgens uw verklaringen ook bedreigd wordt door de familie van Ar., geen volgend verzoek om internationale bescherming heeft gedaan ten gevolge van deze nieuwe problemen. Dit ondermijnt de ernst van uw huidige verzoek en de problemen met de familie van Ar.

Uw advocaat haalt nog aan in haar verzoekschrift dat de echtgenoot van uw zus F., die nog in Afghanistan verblijft, de neef is van Ar. Deze schoonbroer, N., zou u en uw moeder hebben bedreigd dat jullie niet moeten terugkeren (verzoekschrift 7 oktober 2019, p. 5). Dit blijkt echter helemaal niet uit uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. U verklaarde toen immers dat uw andere zus, waarmee u dus F. bedoelt, getrouwd is met een man in het dorp en met hem in Afghanistan leeft. Uw andere zus, M. dus, is ook getrouwd met een persoon die niet van uw familie is en waar ze door uw vader aan werd beloofd. U haalt helemaal niet aan dat uw twee schoonbroers familie zijn van elkaar. U verklaarde wel dat uw moeder bedreigd werd door de neven van Ar., maar vermeldde evenmin dat één van die neven de echtgenoot van F. is (notities persoonlijk onderhoud 8 juli 2019, p. 7). U vermeldde helemaal niets over N., dat F. getrouwd is met een neef van Ar., of dat er bedreigingen door de man van F. zouden zijn geuit. Gevraagd naar de bedreigingen van de neven zei u bovendien het volgende: “Wanneer, nadat mijn zus het huis verliet van haar man, mijn schoonbroer belde mensen in Afghanistan, gaf het nummer van mijn moeder aan hen, ze begonnen mijn moeder te bellen en te bedreigen”(notities persoonlijk onderhoud 8 juli 2019, p. 8). Indien N., de man van F., werkelijk één van de neven is van Ar. en uw moeder zou bedreigen, is het vreemd dat u dit niet concreet vermeldde en is het ook raar dat N. via Ar. aan het telefoonnummer van uw moeder zou moeten geraken, terwijl hij getrouwd is met één van haar dochters.” Verzoekster voert geen enkel concreet verweer tegen deze motieven, zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Voor het overige beperkt verzoekster zich in wezen tot het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er dan ook niet in slaagt om de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekster aangehaalde problemen met Ar. en diens familie. Verzoekster slaagt er immers niet in aan tonen dat de echtscheiding tussen Ar. en M. in haar hoofde resulteert in een gegronde vrees voor vervolging bij een terugkeer naar Afghanistan, vermits zij niet aantoonde dat er concrete bedreigingen zijn geuit naar haarzelf en haar moeder toe, noch dat de problemen tussen Ar. en haar zus M. dermate ernstig zijn dat er kan worden geconcludeerd dat verzoekster hierdoor problemen zou kennen bij een terugkeer naar Afghanistan.

Met de argumentatie dat er toch wel doorslaggevende en objectieve gegevens voorhanden zijn dat het leven in Afghanistan niet meer verenigbaar is met haar profiel en dat van de vrouwen in haar familie in Europa en met het volharden in haar verklaringen met betrekking tot de echtscheidingsprocedure en de problemen met Ar., beperkt verzoekster zich in wezen opnieuw tot het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing waarin staat te lezen als volgt:

“Betreffende de opmerking van uw advocaat dat u en uw zus de sociale en religieuze normen van Afghanistan hebben overtreden en dat u voor deze gepercipieerde “immoraliteit” in Afghanistan zou vervolgd worden, te meer daar u geen vader of mannelijk begeleider hebt dient dan ook te worden opgemerkt dat u dus geen geloofwaardig beeld geeft van wat er precies tussen Ar. en M. gebeurd is. Bijgevolg verschaft u geen zicht op de mogelijke repercussies van hun echtscheiding op uw eigen situatie in Afghanistan. Dit geldt des te meer daar noch u, noch uw moeder, zicht geven op jullie familiale situatie in Afghanistan. In het arrest nr. 211 660 betreffende de weigeringsbeslissing van uw moeder oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen immers:

"In de tweede plaats kan verzoekster vooreerst niet worden bijgetreden dat er geen enkele ernstige aanwijzing is dat verzoekster geen weduwe is. De bestreden beslissing geeft terecht aan dat verzoekster het overlijden van haar echtgenoot niet correct in de tijd kan plaatsen. Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoekster ook geen enkele documentatie bijbrengt ter staving van het overlijden van haar man. De stelling dat verzoekster naar Afghaanse normen al hoogbejaard is, betreft een loutere bewering. Verder blijkt uit het geheel van elementen waarmee de Raad rekening kan houden, geenszins dat verzoekster omwille van een bepaalde leeftijd op zich een nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt, aangezien het relaas van verzoekster ongeloofwaardig is bevonden. Bijgevolg werpt het betoog over (i) het feit dat verzoekster samen met haar dochter alleen in België is toegekomen, (ii) het argument dat zij in Afghanistan alleen moet leven, (iii) de bewering dat zij bij terugkeer de normen en tradities die in de Afghaanse samenleving heersen zal schenden, geen ander licht op de motieven van de bestreden beslissing."

Waar verzoekster op algemene wijze verwijst naar haar *"algemene situatie van jonge vrouw, - die een ernstig risico met zich brengt inzake gedwongen huwelijk en/ of schending van andere fundamentele mensenrechten een vrouwenrechten in geval van terugkeer naar Afghanistan, en bij het integreren van haar familie"*, dient erop gewezen dat zij, gelet op het voorgaande, geenszins *in concreto* aannemelijk weet te maken dat zij gedwongen uitgehuwelijkt zou worden. Verder laat zij na om aan te duiden hoe, waar, op welke wijze en in welke omstandigheden haar fundamentele mensen- en vrouwenrechten zouden worden geschonden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De algemene informatie in het NANSEN-rapport, dat werd neergelegd ter terechtzitting, werpt evenmin een ander licht op de beoordeling van de bestreden beslissing. Verzoekster toont geenszins aan dat zij *"geheel"* aan het beschreven profiel voldoet.

Verder benadrukt de Raad dat van een verzoekster om internationale bescherming mag worden verwacht dat zij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over haar aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Zij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen (artikel 48/6, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet). Zij heeft de verplichting om haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over haar verzoek om internationale bescherming en het is aan haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekster dat zij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoekster om internationale bescherming correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over haar identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom zij een verzoek om internationale bescherming indient (artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet). Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoekster om internationale bescherming een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt echter in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoekster heeft getracht de Belgische autoriteiten intentioneel te misleiden omtrent haar leeftijd, haar reisweg en haar documenten, hetgeen in ernstige mate afbreuk doet aan haar algemene geloofwaardigheid.

Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat zij betreurt niet van bij het begin de waarheid te hebben gesproken over haar documenten en reisweg en zij weliswaar laat maar toch voor het nemen van de beslissing informatie heeft overgemaakt aangaande haar documenten en haar reisweg, dient vooreerst te worden opgemerkt dat de vaststelling dat verzoekster leugenachtige verklaringen aflegde over haar leeftijd en ten onrechte voorhield en ook nog in het verzoekschrift lijkt vol te houden minderjarig te zijn, dit in weerwil van de vaststelling het arrest nr. 229 999 van 9 december 2019 van de Raad, een smet werpt op de algehele geloofwaardigheid van haar verklaringen.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat verzoeksters communicatie via haar sociaal assistent aangaande haar reisweg en documenten niet kunnen overtuigen. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

“U bent tijdens het interview uitgebreid geconfronteerd met de informatie van het CGVS over uw documenten, leeftijd en reisweg maar u bleef vasthouden aan uw eerdere verklaringen (notities persoonlijk onderhoud 8 juli 2019, p. 11). Op 19 juli 2019 verstuurde uw sociaal assistente een mail naar het CGVS met uw opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud. Hieruit blijkt dat u na het persoonlijk onderhoud aan uw sociaal assistente hebt toegegeven dat u met een visum naar Turkije reisde. U zou dit hebben verborgen omdat u angst hebt om terug gestuurd te worden naar Turkije en u daar niet goed behandeld werd door de smokkelaars. U vreest ook dat G. A. u zou kunnen bereiken in Turkije. U beweert dat uw leeftijd op het visum door de smokkelaars werd aangepast omdat ze geen problemen wilden aan de grenzen omdat u minderjarig bent. Uw uitleg kan echter helemaal niet overtuigen. Uw echte geboortedatum bevindt zich namelijk niet op het visum, maar op uw paspoort én uw taskara. Dat u niet de waarheid vertelde over uw documenten en uw reisweg omdat u G. A. in Turkije vreest is ook niet geloofwaardig, daar de problemen met G. A. niet geloofwaardig zijn bevonden. Betreffende de behandeling door de smokkelaar in Turkije blijkt uit uw verklaringen aan uw sociaal assistente dat u weliswaar bepaalde moeilijkheden kende tijdens uw reisweg, maar dat dit niet kan verklaren waarom u dan de waarheid zou verbergen over uw leeftijd of uw taskara, twee elementen waarvan het niet mogelijk is dat u zou denken dat ze tot een terugleiding naar Turkije zouden leiden.” Verzoekster brengt geen enkel concreet element aan om voormelde valabele argumenten in een ander daglicht te plaatsen, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Haar voorgaande leugenachtige verklaringen doen dan ook in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas.

Daarnaast merkt de commissaris-generaal nog pertinent op dat er verdere vragen gesteld kunnen worden bij verzoeksters medewerking tijdens het tweede persoonlijk onderhoud: *“Er waren toen namelijk aanwijzingen dat u probeerde het persoonlijk onderhoud op te nemen, ondanks het feit dat er u aan het begin van het onderhoud gevraagd werd om uw GSM uit te zetten (notities persoonlijk onderhoud 8 juli 2019, p. 5). Dit werd u gevraagd omdat er vermoedens waren dat u de microfoon van uw GSM had aangezet. U duwde aan het begin van het onderhoud op een knop van uw GSM om deze zagezegd uit te zetten en legde deze op tafel. Toen er nadien in het gehoor werd gevraagd om iets te tonen, nam u uw GSM en begon erop te werken zonder dat u deze terug moest aanzetten. Gewezen op het feit dat uw GSM klaarblijkelijk niet uitstond, hoewel dit wel vereist was, beweerde u echter dat u deze wel degelijk had uitgezet en dat u die gewoon terug had aangezet om iets te tonen (notities persoonlijk onderhoud 8 juli 2019, p. 9), een bewering die niet overeenstemt met uw handelingen. Nadien deed u opnieuw alsof u uw GSM uitzette, terwijl u deze stiekem herstartte. Dit werd duidelijk toen uw GSM vanzelf terug aanging. Toen hierover een opmerking werd gemaakt, haalde u uiteindelijk de batterij uit uw GSM (notities persoonlijk onderhoud 8 juli 2019, p. 9). Het proberen opnemen van het gehoor en het niet gevolg geven aan de vraag om uw GSM uit te zetten duidt op een gebrek aan medewerking en doet verder afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.”*

Verzoekster meent dat indien er van bij het begin twijfels zouden zijn geweest omtrent een mogelijke opname van het gehoor en indien dit verboden is, de ‘protection officer’ dit duidelijker had moeten aangeven. De Raad merkt te dezen op dat de ‘protection officer’ verzoekster wel degelijk verschillende keren heeft gewezen op het belang om haar gsm uit te zetten (Notities van het persoonlijk onderhoud 2, p. 5 en 9). Bij het hervatten van het persoonlijk onderhoud na de pauze, werd bovendien uitdrukkelijk aan verzoekster gecommuniceerd als volgt: *“Voor we verdergaan wil ik wel zeggen dat het belangrijk is dat je je gsm uitzet als ik dat vraag en dat geldt voor iedereen, ook mezelf de advocaat en de tolk. Het is storend als je gsm afgaat tijdens het interview en het is niet toegelaten om bvb het interview op te nemen door niemand.”* (Ibid., p. 9). Verzoekster kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat zij hierop niet voldoende duidelijk zou zijn geweest.

De argumentatie dat het niet duidelijk is wat er precies met het “oude mobieltje” van verzoekster aan de hand was, betreft een blote bewering en vermag geen afbreuk te doen aan voormelde vaststellingen waaruit blijkt dat verzoekster, in weerwil van de uitdrukkelijke vraag om haar gsm uit te schakelen, haar gsm liet aanstaan bij het begin van het tweede persoonlijk onderhoud.

De door verzoekster bijgebrachte documenten vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van haar verzoek om internationale bescherming te herstellen. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing uitvoerig beargumenteerd als volgt:

“De dreigbrief, klachtenbrief, brief van het Afghaans Ministerie van Buitenlandse Zaken en de brief van de Afghan Red Crescent hebben betrekking op de problemen met G. A. en werden reeds door uw moeder

neergelegd in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. De documenten betreffende uw zus staven hoofdzakelijk dat zij niet meer samenwoont met haar man, niet dat jullie de door u aangehaalde problemen met haar (ex-)schoonfamilie kennen. Het zwangerschapsattest van uw zus staat enkel dat ze zwanger was en het attest van gezinssamenstelling hoogstens dat zij alleen woont. De documenten betreffende haar echtscheidingsprocedure tonen enkel aan dat zij wenst te scheiden van Ar.. Er dient nogmaals benadrukt te worden dat het feit dat uw zus wil scheiden, niet betekent dat u en uw moeder daarom de door u aangehaalde problemen zouden kennen. Dezelfde opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de oproeping van de rechtbank van eerste aanleg in het kader van de echtscheiding van M.. De politieklacht toont enkel aan dat de politie op 9 mei 2019 is tussengekomen op het adres van uw zus in verband met een familiaal geschil zonder geweld. Uit dit document blijkt niet dat het conflict met Ar. was, noch dat –zelfs al was het conflict met Ar. - dat u en uw moeder een conflict met Ar. zouden hebben. Bovendien blijkt uit het document dat het om een familiaal geschil zonder geweldpleging ging, waardoor het ook om loutere verbale ruzie kan zijn gegaan. Zoals eerder uiteengezet, tonen de chatberichten tussen Ar. en M. eerder aan dat ze wel nog contact hebben, en niet dat uw zus door haar ex-man wordt bedreigd. De foto's van een suikervat en blauwe plekken op een arm tonen geenszins aan wat de oorzaak van de blauwe plekken zijn of op wiens lichaam ze zich bevinden. De identiteitskaart van Ar. bevestigt enkel zijn identiteit. De huwelijksakte kan enkel staven dat uw zus en Ar. gehuwd zijn in Afghanistan, en evenmin dat u problemen kent met de familie van Ar.. Het pv van het politieverhoor van uw zus duidt er enkel op dat er problemen zijn tussen uw zus en Ar., aangezien uw zus door de politie voor een verhoor werd opgeroepen omdat ze had ingebroken in Ar.'s woning. Dit kan enkel staven dat er problemen zijn in de relatie tussen M. en Ar., iets wat in deze beslissing niet wordt betwist. Er dient bovendien bij de analyse van dit document rekening te worden gehouden met het feit dat het louter op basis van verklaringen van uw zus is opgesteld, waarvan op geen enkele wijze wordt aangetoond dat ze waarachtig zijn. Het pv dateert bovendien van 30 september, met andere woorden van na de –later door de RvV vernietigde – onontvankelijkheidsbeslissing van het CGVS betreffende uw verzoek. Hierdoor dient er in acht te worden genomen dat de verklaringen van uw zus mogelijkerwijs uit opportunistische redenen werden gedaan. De verklaringen van uw zus bij de politie dat Ar. foto's van haar en van u in Europese outfit heeft verstuurd en dat jullie daarom niet kunnen terugkeren naar Afghanistan kunnen daarom niet zomaar voor waar worden aangenomen. Dit pv toont dus niet aan dat u en uw moeder werkelijk iets dienen te vrezen in Afghanistan omwille van de scheiding van M.. De geboorteakte toont enkel aan dat uw zus op 3 september 2019 is bevallen van een dochter, niet dat zij hierom problemen zou kennen. Het document van het ziekenhuis staat enkel dat de persoon M. S. aanwezig was op de materniteit van 3 tot 10 september 2019, niet dat hij de biologische vader is van het kind van uw zus. Zelfs indien het document dat zou staven, toont het niet aan dat uw problemen kent door het feit dat uw zus een kind heeft van M. S..

Uw medisch attest vermeldt enkel dat het mogelijk is dat u flauwvalt in situaties van stress. Het document waarin uw dokter om een consultatie bij een psycholoog voor u vraagt, vermeldt enkel dat u lijdt aan een "trauma van Afghanistan" zonder dat er uit dit attest blijkt wat uw klachten zijn of wat er aan de oorzaak van ligt. Uw advocaat haalt in haar brief van 15 juli 2019 ook aan dat u met zware psychologische en misschien wel medische problemen kampt, evenwel zonder hiervan enig document ter staving neer te leggen. Uit deze medische documenten blijkt geenszins dat dezen het gevolg zijn van de problemen die u aanhaalt.

Uw opmerkingen betreffende de notities van het persoonlijk onderhoud betreffen niet de argumenten aangebracht in deze beslissing, behalve hetgeen hierboven aangaande uw paspoort en visum werd besproken. De videolink die u via uw sociaal assistente doorstuurt betreft een interview met "Al Haj Alagul", iemand voor wie G. A. werkt. U wil hiermee aantonen dat Al Haj Alagul rijk is, van uw dorp afkomstig is, huizen in Turkije heeft, en met de taliban en G. A. heeft gewerkt. Deze elementen zijn echter niet voldoende om aan te tonen dat u internationale bescherming vereist, daar door de problemen met G. A. niet geloofwaardig zijn bevonden en dit enkel informatie betreft over een persoon die aan G. A. gelinkt zou zijn."

Met het louter volharden dat de documenten wel degelijk een ernstige aanwijzing zijn van haar problemen, het opnieuw toevoegen van de convocaties van 18 september 2019 voor een gehoor op 30 september 2019 en het attest van 17 juli 2019 over een proces-verbaal van 9 mei 2019 (verzoekschrift, stukken 4-5) en het betoog dat deze situatie minstens een ernstig onderzoek vereist, beperkt verzoekster zich in wezen tot een loutere negatie van de uitgebreide en pertinente motivering van de bestreden beslissing en het opnieuw bijbrengen van documenten die reeds uitvoerig besproken werden door de commissaris-generaal, zonder hierbij evenwel een valabel argument aan te brengen dat een ander licht kan werpen op deze beoordeling.

Waar verzoekster meent dat de convocaties van 18 september 2019 voor een gehoor op 30 september 2019 handelt over feiten die zich hebben voorgedaan op 11 april 2019 en dus niet van na de niet-ontvankelijkheidsbeslissing, dient erop gewezen dat in de bestreden beslissing wel degelijk terecht wordt

opgemerkt dat de verklaringen van verzoeksters zus in het kader van de convocatie dateren van 30 september 2019 en dus van na de eerste niet-ontvankelijkheidsbeslissing van de commissaris-generaal van 26 september 2019. Hoe dan ook dient erop gewezen dat uit het attest over een proces-verbaal van het politieverhoor van verzoeksters zus enkel kan blijken dat er problemen zijn tussen haar zus en Ar., hetgeen op zich niet wordt betwist, doch dat hieruit geenszins kan blijken dat deze problemen in verzoeksters hoofde resulteren in een gegronde vrees voor vervolging in bij een terugkeer naar Afghanistan, vermits zij niet aantoont dat er concrete bedreigingen zijn geuit naar haarzelf of haar moeder toe, noch dat de problemen tussen Ar. en M. dermate ernstig zijn dat er kan worden geconcludeerd dat verzoekster hierdoor problemen zou kennen bij een terugkeer naar Afghanistan.

Wat betreft het aan het verzoekschrift gevoegde '*vonnis echtscheiding*' (stuk 3) kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hierover hoger reeds is komen vast te staan.

Ook de in de aanvullende nota's neergelegde stukken werden hierboven al besproken.

Gelet op het voorgaande is niet voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoekster zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoekster toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b), van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Opdat aan verzoekster de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van haar leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er moet tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest "*Elgafaji*" waar het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar "*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoekster en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat "*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 39).

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, het zuidoosten en het oosten van Afghanistan. Zo zijn er een aantal provincies die te kampen hebben met een voortdurende en open strijd tussen anti-regeringselementen (AGE's) en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In deze provincies is er sprake van aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van grondoffensieven, luchtbombardementen, aanslagen met "*improvised explosive devices*" (IED's), e.d. In deze provincies vallen er veel burgerslachtoffers en dwingt het geweld de burgers om hun woonplaats te ontvluchten. In andere provincies is er geen aanhoudende en open strijd maar vinden wel regelmatig veiligheidsincidenten plaats, waarbij de omvang en intensiteit van het geweld lager ligt dan in de provincies waar openlijk wordt gevochten.

Tevens is de veiligheidssituatie in de steden anders dan de veiligheidssituatie op het platteland, gelet op de verschillen in typologie en omvang van geweld tussen het platteland en de steden.

Verschillen in veiligheidssituatie blijken tenslotte ook uit de visuele weergave ervan in de 'conflict severity' map van UNOCHA. Op basis van drie indicatoren (veiligheidsincidenten, burgerslachtoffers en conflict-gerelateerde interne verplaatsingen) onderscheidt UNOCHA voor elke provincie en per district vijf categorieën naargelang de ernst van het conflict (UNOCHA, "Afghanistan: Humanitarian Needs Overview 2019", 6 december 2018, p. 2, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 18 maart 2019).

Een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier, leidt dan ook tot de vaststelling dat het geweldsniveau, de omvang van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn.

Bijgevolg kan een loutere verwijzing naar een Afghaanse nationaliteit niet volstaan.

De focus moet worden gericht op de regio van herkomst en op de beoordeling of zij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeksters afkomst uit het district Deh Sabz van de provincie Kabul wordt niet betwist.

Aangaande de veiligheidssituatie wordt in de bestreden beslissing nog gesteld als volgt:

"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 153-157, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 162-167, beschikbaar op

https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit beschikbare informatie rapport blijkt dat de provincie Kabul ruw geschat 4,9 miljoen inwoners heeft en dat er in 2018 in de provincie 1866 burgerslachtoffers vielen. Het gros van deze slachtoffers, met name 1686, vielen in deze periode in de hoofdstad Kabul bij zelfmoord- en complexe aanslagen. Dit maakt dat er voor de gehele provincie Kabul (met uitzondering van de stad Kabul) 180 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal burgerslachtoffers in verhouding met het aantal burgers.

Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is bovendien doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden. De impact van het hierboven beschreven geweld is echter niet van dien aard dat het inwoners van de provincie dwingt hun woonplaats te verlaten. Integendeel, de provincie blijkt een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Kabul een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

Met het louter betwisten van dit besluit, toont verzoekster niet aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel

zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De voormelde analyse blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

Derhalve zijn er geen zwaarwegende gronden voorhanden die erop wijzen dat verzoekster bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend twintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP